

De *LLIBRE DE LES BRANDÀLIES* (Barcelona, Edicions 62, 2007)

ÀNGELS GREGORI

AVÍS

Al diccionari,
les paraules que existeixen s'hi troben,
i les que no hi són,
s'inventen.

ACLARIMENT

I faria un poema
com faria l'amor a un cos prohibit:
amb l'ànsia de saber
que només cal l'imprescindible.

Faria un poema
escrit amb sang menstrual,
o amb tinta de tauró, que perdurara.

I escriuria poemes, llavors,
com faria les coses que més m'agraden,
que fer poemes és també
fer l'amor amb el llenguatge,
que escriure versos és també
violiar els límits de la pàgina,
i que les paraules, com les putes,
s'assemblen totes una mica.

IT'S RAINING POEMS

M'he desullat de tant mirar-te.

JOAN VINYOLI

Escric perquè vull contar-te
el que veig i perquè vull que mires
tot allò que els meus ulls veuen.
Vull mirar amb els teus ulls,
que res no se m'escape.
I parir poemes fregats
amb la saliva dels dies que s'escolen
fins la pell fer-me vermella,
la sang en boles,
l'ànima a tires,
i notar les gotes de suor
de les desgràcies que cada nit em cauen.
Vull mirar per contar-te totes les coses,
que he vist,
he vist un astrolabi de propulsió quàntica
a l'aparador d'una jugueteria de Berlín.
I jo vull viure per contar-te aquestes coses,
vull veure't mentre em mires,
mirar-te mentre em veus,

veure'ns mentre ens mirem viure
i saber que escric perquè em llegeixes,
que jo només escric poemes perquè tu els llegeixes,
i pensar que puc dir, enmig d'aquest poema,
mots com, per exemple, préssec laspislàtzuli
mestral libèl·lula aerostat
o qualsevol altra paraula només per fugir,
per estalviar –me d'explicar-te
que aquest poema em sagna
i que jo, sens tu, sóc l'èsser menys u.

OLIVA

El principi i la fi són un poble, Françoise

V. ANDRÉS ESTELLÉS

Al poble es va quedar la meua adolescència
guardada en una caixa de llumins.

També es va quedar l'ànima
de totes les meues primeres coses:

el primer porro

el primer amor

el primer dolor

el primer poema

la primera moto

el primer cinema

el primer viatge

l'últim any a l'institut.

Al poble es va quedar la llengua de la meua infantesa,
la del color de les cama-roges i l'aspror dels llicsons,
la que encara ara, quan la parlo a Barcelona, no m'entenen.

Al poble es va quedar la casa amb la piscina i les palmeres
on passàvem els estius la família,

que també es quedà,
i amb qui ara, cada cop que hi torne, dinem junts els dissabtes.

Al poble es va quedar la placeta,
que ha estat, des de petita, el meu ideal de felicitat,
i que per mi, dir placeta és com si per exemple Brines,
digués l'Elca, o Josep parlés de La Drova.

Al poble es va quedar la meua col·lecció de fòssils
trobat a les muntanyes de la Font de l'Om.

I es van quedar els horts on anàvem
en eixir de classe en el temps de l'Institut
que ara el tombaran perquè l'esclerosi dels anys
ja no l'aguanta.

I es van quedar els avis
i es va quedar ma mare i es va quedar mon pare
i es va quedar ma tia i també les meues cosines.

I van reparcel·lar els camins d'El Tou,
els que de petita em duïen directament al blau del mar,
com l'entrada amb vaixell, a la matinada,
al Port de Palma de Mallorca.

Al poble es va quedar la il·lusió,
la meua, la d'anar-me'n a Barcelona i tornar,
encara ara, per veure el poble amb la distància
justa que em pertoca,
la d'estar allà sense poder deixar d'estar ací.

I ara que tot això em passa,
ara que vaig, i vinc, i torne entre les meues coses,
pense que, Barcelona, per a mi,
és una cosa molt important:
és saber que sempre puc tornar a Oliva.

La poeta Àngels Gregori, nascuda a Oliva (1985), ha estat guardonada amb el XLV Premi Ausiàs March de poesia pel seu *Libre de les Brandàlies*. A l'any 2003 va aconseguir el Premi Amadeu Oller de poesia amb *Bambolines* (Barcelona, Galerada).

Organitza i dirigeix, des de fa quatre anys, el Festival de Poesia d'Oliva (www.poefesta.com) i estudia Literatura Comparada a la Universitat de Barcelona.